

ELÉGTELEN

Elégtelent kaptam
román nyelvtanból,
mert nem tanultam meg
az igék ragozását.
Otthon pironkodva néztem
anyámra, nem szóltam semmit,
csak odaadtam az ellenőrzőmet,
és csöndben várahoztam.
Nem szidott meg, mint
máskor szokott, és azt sem mondta,
hogy ha így tanulok, akkor semmi
sem lesz belőlem, még varrónő sem.
A szótlansága nagyon bosszantott,
a tekintete... úgy tett, mintha egyáltalán
nem érdekelné a dolog, de éreztem,
hogy színültig van szomorúsággal...
A román igék ragozása, istenem,
milyen nagy hatással van
az anyámra, pedig nem is
ő kapott elégtelent.

ALVÓ CSIPKERÓZSIKA

„Alvó Csipkerózsika, megint ábrádozol
és a herceget várod? Úgysem jön...”
Koppant a fejemen a hosszú favonalzó,
másik végén a sudár termetű, ősz hajú,
égszínkék szemű matektanár.
Férfias, öblös hangja a valóra ébresztett,
és máris körmölni kezdtem a tábláról

a törteket: egy szám lent, egy pedig fent.
Azok a törtek bennem összetörtek egy
egész világot, Csipkerózsika-álmot.

„Tanár bácsi, jelentem, ma is az ablak
mellett szeretem, báméskodom,
álmodozom és várom a hercegem.
De nem jön és nem is fog jönni
sohasem. Igaza volt, beismerem.
Viszont én hercegtelenül élni nem tudok,
álmaim mélyén lapítok, hogy hátha,
hogy talán, hogy esetleg...
Koppintson bátran a fejemre!”

DOAMNA NÉNI

Doamna néni a szomszédunkban lakott
nyugalmazott ezredes férjével.
A sminkje tökéletes volt, külső és belső
eleganciája kikezdhethetlen.
Tejért is úgy ment az üzletbe, mintha
a *Traviata* ősbemutatójára készülne.
Törte a magyar nyelvet, de igyekezete
őszinte volt. Apámmal románul beszélt,
anyámmal és velünk magyarul.

Aranyozott csillagmintás dobozkában
csokoládébombont tartott, megkínált,
valahányszor meglátogattam.
Akkor azt képzeltem, hogy az a doboz
folyamatosan termeli a bombont...

Doamna nénihez sok-sok lépcsőn
lehetett feljutni, a bejárati ajtóban
halványkék szúnyogháló lengett,

mögötte titokzatos, sejtelmes világ:
csipkék, fodrok, tüllök, damaszt ágyneműk
s in flagranti helyzetben a halhatatlanság...

A HALLÁSSÉRÜLT FIÚ

A hallássérült fiú szerelem első látásra.
Apámhoz járt konfirmáció-előkészítőre.
Mindig egyedül jött a templomkerten át,
a bokrok mögül bámultam gyorsuló szívvel...

Olyan volt, mint a mesebeli herceg,
elképzeltem őt vőlegényi öltönyben,
magamat pedig menyasszonyi ruhában:
súlytalanul a habfehér boldogságban...

Soha nem álltam vele szemtől szemben,
mindig csak lesből, mindig csak lesbe'...